

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 7To/4/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322010047  
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8322010047.2

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.10.2023 v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. a), f) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/7/2022 zo dňa 28.11.2022, takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. C..

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného A. B. C. vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. a), f) Tr. zákona s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 10.02.2017 z vkladnej knižky, č. účtu: D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedenej v D. D., E., na meno jeho nepľnoletého syna A. C., nar. XX.XX.XXXX, vybral finančnú hotovosť vo výške 20.000,- eur a dňa 24.02.2017 z tej istej vkladnej knižky previedol finančné prostriedky vo výške 8.896,28 eur na novozriadenú detskú vkladnú knižku, č. účtu: D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedenú v D. D., E., na meno jeho syna A. C., následne túto vkladnú knižku dňa 30.05.2017 zrušil a finančné prostriedky z nej vo výške 9.258,03 eur previedol na svoju vkladnú knižku, vedenú v D. D., E., č. účtu: D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a dňa 30.01.2017 neoprávnene zrušil stavebné sporenie svojho syna A. C., vedené v F. D. D., a.s., číslo zmluvy: 2404887102 a finančné prostriedky z neho vo výške 5.648,01 eur previedol na svoj účet, vedený v D. D., E., č. účtu: D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a následne na tento účet mu bola dňa 07.02.2017 zaslaná aj štátna prémie za rok 2016 z uvedeného zrušeného stavebného sporenia jeho syna A. C. vo výške 60,- eur, čím takto svojmu synovi A. C. spôsobil celkovú škodu vo výške 34.966,04 eur, pričom tak konal bez súhlasu a vedomia matky mal. A. C. E. C. a bez schválenia súdu na nakladanie s majetkom mal. A. C. a v rozpore s povinnosťou rodiča spravovať majetok maloletého dieťaťa s náležitou starostlivosťou a použiť výnosy z jeho majetku najmä na uspokojovanie potrieb maloletého dieťaťa v zmysle § 32 ods. 1, ods. 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to mu podľa § 212 ods. 4 Tr. zákona prihladiajúc na ust. § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody na 3 roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a zároveň určil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona stanovil skúšobnú dobu na 2 roky a zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zákona uložil obžalovanému povinnosť, ktorá je súčasťou probačného dohľadu, spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu vo výške 34.966,04 eur poškodenému A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/X, A..

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku zaviazal obžalovaného zaplatiť náhradu škody poškodenému A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/X, A., vo výške 34.966,04 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku odkázal poškodeného A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/X, A., so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré dodatočne písomne odôvodnil. V odôvodnení odvolania uviedol, že napadnutý rozsudok neobsahuje náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Namietal, že napadnutý rozsudok je v podstate stručným prepisom výpovedí viacerých osôb a citácie zákonných ustanovení, pričom ani výroková časť nezodpovedá požiadavkám ust. § 163 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Namietal, že stíhaný skutok nie je trestným činom. Ani skutková veta v napadnutom rozsudku svojim opisom nezodpovedá tomu, že by boli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa ust. § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), f) Tr. zákona. Bol toho názoru, že nie je naplnená subjektívna stránka v podobe úmyslu a ani objektívna stránka (konanie, príčinná súvislosť a následok). Zároveň namietal, že súd prvého stupňa ani len nemohol konať o podanej obžalobe, pretože obžaloba okrem toho, že je zjavne nedôvodná, má aj také podstatné chyby, ktoré bránia tomu, aby o takej obžalobe bolo konané pred súdom, pretože obžaloba ani len nemá všetky zákonom vyžadované náležitosti. Poukázal na to, že keďže v predmetnej veci sa konalo vyšetrowanie, obžaloba musí obsahovať aj odôvodnenie obžalobného návrhu, ktoré obsahuje opísanie skutkového deja s uvedením dôkazov, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby, obhajobu obvineného a stanovisko prokurátora k nej, ako aj právne úvahy, ktorými sa prokurátor spravoval. V odôvodnení obžaloby však nie je možné nájsť uvedenie obhajoby obvineného a stanovisko prokurátora k nej, ako aj právne úvahy, ktorými sa prokurátor spravoval. Taktiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal ním navrhované dôkazy v podaní, a to výsluch obžalovaného, poškodeného, E. C., H. I. - A., A. J., K. L., K. A. M., K. N. O., oboznámiť a prečítať všetky podania, rozhodnutia a iné listiny predložené obžalovaným v priebehu vyšetrowania a konania pred súdom, správu o povesti, odpis z registra trestov; vyžiadať, oboznámiť a prečítať súdny spis vedený na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 8P/120/2017, súdny spis vedený na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6C/20/2020 (najmä žalobu a vyjadrenie k nej). Súd prvého stupňa tieto návrhy odmietol a žiadne z týchto dôkazov nevykonal, pričom odmietnutie ich vykonania nijako relevantne z právneho hľadiska neodôvodnil.

Poukázal na výpoveď obžalovaného zo dňa 22.06.2018 na Okresnom riaditeľstve PZ vo Vranove nad Topľou, kde uviedol, že žiadne finančné prostriedky z vkladnej knižky (na meno mal. syna A. C.) neukradol, pretože všetky finančné prostriedky na akýchkoľvek účtoch a vkladných knižkách patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože obžalovaný ako manžel a otec nikdy tieto finančné prostriedky nedaroval poškodenému, ani iným spôsobom na neho nepreviedol vlastnícke právo k týmto finančným prostriedkom, pričom poškodený si žiadne finančné prostriedky, ktoré by boli jeho vlastníctvom, nezarobil.

Zároveň poukázal aj na výpoveď obžalovaného zo dňa 22. 6. 2018, kde podstatné je to, že klient na základe dohody s E. C. zhodnocoval spoločné finančné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov na rôznych finančných produktoch s cieľom zisku (prostredníctvom úrokových sadziieb), a to aj na vkladnej knižke na meno mal. syna A. C., pretože v určitom čase boli úrokové sadzby na detských vkladných knižkách dostatočne zaujímavé a vyššie oproti bežným účtom, či termínovaným vkladom, čo viedlo k takejto investícii bez toho, aby došlo k darovaniu takto investovaných finančných prostriedkov, a tým k zmene vlastníckeho práva k nim.

Zvýraznil, že obžalovaný ako manžel a otec nikdy investované finančné prostriedky na rôzne finančné produkty (vkladné knižky či iné) nedaroval (spolu s E. C., keďže muselo by ísť o úkon oboch bezpodielových spoluvlastníkov) svojmu mal. synovi A. C., ani iným spôsobom na neho nepreviedol vlastnícke právo k týmto finančným prostriedkom.

Bol toho názoru, že obžalovaný v žiadnom prípade nemôže byť trestne zodpovedný za stíhaný skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, pretože stíhaný skutok nie je trestným činom, a to pre nenaplnenie objektívnej stránky (prisvojenie cudzej veci) a subjektívnej stránky (úmyslu).

Poznamenal, že v právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje taká právna norma, ktorá by upravovala to, že vlastníkom finančných prostriedkov na účte v banke, na vkladnej knižke, či účte stavebného sporenia, môže byť iba majiteľ účtu či osoba, na ktorú je vkladná knižka vystavená.

Namietal, že ani jeden z orgánov činných v trestnom konaní nedokázal poukázať na čo i len jedno právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým by bol odsúdený rodič (ako zákonný zástupca maloletého dieťaťa) za výber finančných prostriedkov z vkladnej knižky či stavebného sporenia.

Ďalej uviedol, že je nevyhnutné v predmetnej veci aplikovať princíp ultima ratio, pretože predmetné finančné prostriedky patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a žiada ich vyporiadať. Dospel k záveru, že celé trestné konanie trpí vadou nezákonnosti a znemožňovania práva na obhajobu. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vo veci sám rozhodol rozsudkom tak, že podľa ust. § 285 písm. b) Tr. poriadku obžalovaného oslobodí spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

Poškodený vo vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedol, že ho považuje za účelové a nepravdivé. Predmetné finančné prostriedky nie sú súčasťou BSM rodičov a namietal nepravdivosť tvrdenia, že jeho matka v konaní pod sp. zn. 6C/20/2020 tvrdí, že by boli úspory poškodeného súčasťou BSM, pričom citoval časť návrhu jeho matky v uvedenom konaní. Poukázal na skutočnosť, že obžalovaný bez vedomia vtedy manželky E. C. a bez schválenia procesného úkonu súdom, nakladal s jeho majetkom, finančné prostriedky si prisvojil a odmieta ich vydať a to aj potom, čo poškodený nadobudol plnoletosť. Bol toho názoru, že obžalovaný sa obohatil o finančné prostriedky, ktoré sú predmetom tohto konania, ale aj o výnosy z týchto finančných prostriedkov, čím poškodenému spôsobil ďalšiu škodu. Uzavrel, že ak by obžalovaný predmetné finančné prostriedky z účtov nevybral, tieto by sa do dnešného dňa zhodnocovali s priemerným úrokom 5% ročne. Žiadal odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdiť.

Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 06.10.2023 obžalovaný doplnil svoje odvolanie. Na zdôraznenie svojej obhajobnej argumentácie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 11Tdo/40/2004 z 30.01.2004, z ktorého vyplýva, že vklady na účtoch a vkladných knižkách nie sú cudzou vecou, a preto ich nemožno odcudziť v zmysle trestného činu krádeže. Ďalej poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 6CoP/7/2016 zo dňa 19.04.2016, ktorý konštatoval, že aj po zverení maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, nedochádza k odňatiu ani obmedzeniu týchto rodičovských práv druhého rodiča, práva zostávajú zachované a k ich výkonu sú naďalej oprávnení obaja rodičia, keďže súdom nebolo zasiahnuté do spôsobilosti na právne úkony ani jedného z rodičov, ani do výkonu ich rodičovských práv a povinností v zmysle § 38 Zákona o rodine. Taktiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7CoP/273/2012 zo dňa 27.03.2013, z ktorého vyplýva, že obaja rodičia sú oprávnení maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok, preto možno v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rozhodnúť výlučne tak, že súd ponechá právo zastupovať dieťa, spravovať jeho majetok obom rodičom. Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/155/2013 zo dňa 31.10.2013, kde súd konštatoval, že zverením maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti jednému z rodičov, nestráca druhý rodič žiadnu časť výkonu rodičovských práv. Súdom nemá oprávnenie jednému z rodičov časť výkonu rodičovských práv a povinností odobrať. Na záver poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24CoP/39/2019 zo dňa 22.08.2019, podľa ktorého v konaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností možno rozhodovať výlučne tak, že súd ponechá právo zastupovať dieťa a spravovať jeho majetok obom rodičom zachované aj na čas po rozvoze.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. poriadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Dôkazy vykonané súdom prvého stupňa a ich následné hodnotenie vo vzťahu ku skutku možno považovať za správne a zákonné.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v

ustanovení § 2 ods. 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného A. B. C., poškodeného A. C. a svedkyne E. C., čítaním listinných dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní - rozsudok o rozvode 8P/120/2017 (čl. 80 zväzok II.), správa D. D. (čl. 378), výpisy z transakcií (čl. 384 rub, 385), správa F. D. D. (čl. 375), správa o povesti (čl. 424), vkladná knižka iXtra bonus D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedená v D. D., E. (čl. 83 zväzok II.), vkladná knižka D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedená v D. D., E. (čl. 84), žiadosť o zrušenie vkladnej knižky D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX (čl. 85), odpis registra trestov, lustrácia v Centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov.

Zároveň s poukazom na § 277 ods. 2 Tr. poriadku súd prvého stupňa odmietol návrhy na doplnenie dokazovania výsluchmi svedkov a to H. I. - A., K. A. M., K. L., A. J., K. N. O., P. J., ako aj čítania ich výpovedí a čítaním listinných dôkazov, a to spis Okresného súdu Humenné 8P/120/2017 a spis 6C/20/2020, všetky podania a rozhodnutia a iné listiny, ktoré predložil obžalovaný v priebehu vyšetrovania a konania pred súdom. Obžalovaný ani poškodený ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemali.

Pokiaľ sa týka námietky obžalovaného, že súd prvého stupňa nevykonal ním navrhované dôkazy a ich nevykonanie nijako relevantne z právneho hľadiska neodôvodnil, odvolací súd uvádza, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán, ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného tak neznamená dôkaznú núdzu, prípadne porušenie jeho práva na obhajobu. Pravdou však je, že ani v zápisnici z hlavného pojednávania zo dňa 28.11.2022, ani v odôvodnení rozsudku prvostupňový súd neuviedol, z akých dôvodov návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania odmietol. Ani krajský súd nezvážil potrebu vykonania navrhovaných dôkazov a k dôvodom odmietnutia vykonania týchto dôkazov stručne konštatuje, že aj podľa jeho názoru rozsah vykonaného dokazovania súdom 1. stupňa bol dostatočný, výsluchom navrhovaných svedkov ani oboznámením podaní či čítaním listín by sa nepreukázala podľa názoru krajského súdu žiadna nová skutočnosť, ktorá by už z vykonaného dokazovania súdom 1. stupňa nevyplývala. Úplne neopodstatnený je podľa názoru krajského súdu návrh obhajoby na výsluch svedkyne K. N. O. k obsahu ňou vydaného rozhodnutia, na ktoré obhajca opakovane vo svojich podaniach poukazoval.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Z odôvodnenia rozsudku, najmä z jeho písomných dôvodov je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného i tvrdeniami jednotlivých svedkov o tom, ako malo dôjsť ku skutku, za ktorý bol obžalovaný trestne stíhaný. Krajský súd tak nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní. Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný A. B. C., pričom krajský súd si úvahy a závery súdu prvého stupňa prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku osvojil a nemá o nich pochybnosti, s týmito dôvodmi sa stotožnil, v podrobnostiach na nich odkazuje a na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa udáva nasledovné.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný a odmietol vypovedať, nevyjadril sa ani k svojim osobným pomerom. V prípravnom konaní za účasti obhajcu vypovedal, že sa zločinu krádeže nedopustil. Finančné prostriedky z vkladnej knižky evidovanej na meno poškodeného a zo stavebného sporenia patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vkladnú knižku zriaďoval sám a bola zriadená na meno syna, pretože sa jednalo o výhodný produkt

zhodnocovania prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vklady na knižku sú len od neho, z jeho osobného účtu a tvrdenia bývalej manželky a ostatných svedkov považuje za účelové a ničím nepodložené. Všetky náležitosti ohľadne zrušenia vkladnej knižky boli v súlade so zákonom, inak by mu sporiteľňa finančné prostriedky nevyplatila. Knižku zrušil z dôvodu, že našiel iný výnosnejší produkt, kde finančné prostriedky previedol. Stavebné sporenie na meno syna zakladal osobne v F. D. D., E.. Súčasťou písomnej zmluvy boli zmluvné podmienky, kde vyhlásil, že všetky peňažné prostriedky, s ktorými boli vykonávané bankové obchody, boli jeho vlastníctvom a tieto obchody vykonával na vlastný účet. Aj v tomto prípade sa tak zhodnocovali prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Po zániku uvedeného sporenia v januári 2017 a vyplatení sumy sa pokračovalo v stavebnom sporení na zmluve evidovanej na jeho meno.

Poškodený A. C., syn obžalovaného, vypovedal, že vkladnú knižku mu zriadil krstný otec A. J.. O jej existencii sa dozvedel v detstve a to tak, že keď dostal finančný dar, otec mu povedal, že hotovosť uloží na jeho vkladnú knižku. Peniaze dostával od sestry, od krstného otca, bližšej či vzdialenejšej rodiny. Išlo o sumy od 100 eur, celkovo mu bolo odovzdaných 34.000 eur. Peniaze vkladal prostredníctvom otca vždy, keď mal pri sebe hotovosť. Prvý vklad urobil krstný otec, ktorý mu o tom povedal, vložil tam 1.000 mariek po jeho narodení. O zrušení vkladnej knižky sa dozvedel v D. D., tam mu povedali, že ju zrušil jeho otec. O stavebnom sporení na jeho meno sa dozvedel od mamy, ktorá mu tiež povedala o jeho zrušení. Aj sporenie zrušil otec bez jeho vedomia.

Svedkyňa E. C., bývalá manželka obžalovaného uviedla, že pred podaním žiadosti o rozvod obžalovaný zrušil všetky knižky, vybral všetky nasparené peniaze. Poškodenému vybral všetky peniaze, vkladnú knižku, detské sporenie, stavebné sporenie. Vkladnú knižku založil jej brat A. J. pre poškodeného, keď sa narodil, túto im odovzdal s tým, že tam dal prvý vklad 1.000 mariek. Vkladnú knižku vzal obžalovaný a na ňu vkladali peniaze, ktoré poškodený dostal od rodiny a príbuzných. Zároveň všetky rodinné prídavky ročne v sume 2.400 eur, ktoré dostávala z Rakúska, posielala na účet obžalovanému s tým, aby ich vkladal na knižku. Poškodený dostával finančné dary k sviatkom, ušetril si z vreckového, ktoré dostával najprv v sume 40 eur, neskôr 100 eur, od svojich pätnástich rokov si zarobil aj príležitostnými brigádami. Súhrn všetkých darov od rodiny mohol byť 5.000 eur ročne. Uviedla, že o zrušení vkladnej knižky sa dozvedel poškodený, keď nemal ani sedemnásť rokov tak, že dostal peniaze od príbuzných, no na vkladnú knižku si ich už vložiť nemohol. Asi po týždni sa dozvedeli aj o zrušení stavebného sporenia, ktoré synovi založil obžalovaný. Na stavebné sporenie vkladali po 100 eur mesačne a bolo tam viac ako 6.000 eur. Toto sporenie tiež zrušil bez ich vedomia, tak ako aj poistenia jej syna obžalovaný.

Z ďalších vo veci vykonaných listinných dôkazov plynie, že obžalovaný po tom, čo z vkladnej knižky vedenej na meno poškodeného vybral dňa 10.02.2017 v hotovosti sumu vo výške 20.000 eur a dňa 24.02.2017 z tej istej vkladnej knižky, ktorú v ten deň aj zrušil, previedol sumu vo výške 8.896,28 eur na v ten istý deň novozriadenú detskú vkladnú knižku vedenú na meno poškodeného. Následne dňa 30.05.2017 túto „novozriadenú“ vkladnú knižku zrušil a finančné prostriedky z nej vo výške 9.258,03 eur previedol na svoju vkladnú knižku vedenú v D. D., E.. Zároveň dňa 30.01.2017 neoprávnene zrušil stavebné sporenie poškodeného vedené v F. D. D., E., a finančné prostriedky z neho vo výške 5.648,01 eur previedol na svoj účet vedený v D. D., E., a následne mu na tento účet bola dňa 07.02.2017 zaslaná aj štátna prémie za rok 2016 a to z uvedeného zrušeného stavebného sporenia poškodeného vo výške 60,- eur.

V prvom rade vzhľadom k námietkam obžalovaného sa odvolací súd zaoberal otázkou, či v skutkovej vete uvádzané finančné prostriedky zo stavebného sporenia vedeného na meno poškodeného a finančné prostriedky uložené na detskej vkladnej knižke taktiež vedenej na meno poškodeného, ktoré obžalovaný preukázateľne previedol na svoju vkladnú knižku a na svoj účet, patrili poškodenému alebo či patrili tak ako to tvrdí obžalovaný do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Odvolací súd uvádza, že sa nestotožnil s názorom obžalovaného a to, že uvedené finančné prostriedky patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Správne v tomto smere dôvodil súd 1. stupňa, keď vyslovil názor, že okamihom vkladu finančných prostriedkov na vkladnú knižku, respektíve na účet či na iný bankový produkt, ktorého účastníkom právneho vzťahu je konkrétna fyzická osoba vlastníkom týchto finančných prostriedkov sa stáva majiteľ tohto bankového produktu v tomto prípade poškodený A. C.. Nad rámec uvedeného, v konkrétnom prípade je potrebné dodať, že vzhľadom na charakter stavebného sporenia vedeného na meno maloletého dieťaťa ako stavebného sporiteľa, ktoré predstavujú platby

rodiča na spomínaný účet poskytované z finančných zdrojov rodičov, tiež vzhľadom na skutočnosť, že rodičia majú k svojim maloletým deťom vyživovaciu povinnosť, a že s ohľadom na majetkové pomery rodičov možno za odôvodnené potreby dieťaťa považovať aj tvorbu úspor, je možné vyvodiť záver, že pri poskytovaní finančných prostriedkov rodičom na takýto účet, sa jedná o poskytnutie daru maloletému dieťaťu. K tomuto záveru dospel aj Najvyšší súd ČR v rozhodnutí 28Cdo/3429/2008 zo dňa 04.02.2010. Najvyšší súd zároveň uviedol, že pripísaním finančnej čiastky v prospech sporiaceho účtu maloletého sa v podobe pohľadávky voči sporiteľni stáva táto čiastka majetkom maloletého, ktorý majú jeho rodičia spravovať so starostlivosťou riadneho hospodára. Pri posudzovaní tejto otázky je potrebné poukázať aj na § 12 ods. 1 písm. b/ zákona č. 310/1992 Zb., podľa ktorého z fondu stavebného sporenia stavebná sporiteľňa podľa zmluvne dohodnutých podmienok uspokojuje tieto nároky stavebných sporiteľov a medzi nimi pod písm. b/ sú uvedené výplaty vkladov zo zmlúv o stavebnom sporení zrušených počas sporenia. Pri ujasnení si otázky, kto je v danom prípade stavebným sporiteľom a zistenia, že ním bol poškodený, znamená, že poškodený ako stavebný sporiteľ mal nárok na výplatu vkladov zo stavebného sporenia vedeného v F. D. D., a.s. číslo zmluvy: 2404887102. Obžalovaný však počas neploletosti poškodeného dňa 30.01.2017 zrušil stavebné sporenie a úspory vo výške 5.648,01 eur z daného sporiaceho účtu previedol na svoj účet vedený v D. D., E.. Následne na tento účet mu bola zaslaná dňa 07.02.2017 aj štátna prémie za rok 2016 z uvedeného zrušeného stavebného sporenia vo výške 60,-eur. Uvedené finančné prostriedky poškodenému ani po dosiahnutí plnoletosti a ani do dnešného dňa nevydal.

Zároveň odvolací súd poukazuje aj na správny záver okresného súdu pokiaľ sa týka otázky vlastníctva finančných prostriedkov uložených na detskej vkladnej knižke a to, že okamihom vkladu finančných prostriedkov na vkladnú knižku, resp. na účet, či na iný bankový produkt, ktorého účastníkom právneho vzťahu je konkrétna fyzická osoba- nepodnikateľ na strane jednej a banka na strane druhej, sa vlastníkom týchto finančných prostriedkov stáva majiteľ tohto bankového produktu a teda účastník právneho vzťahu s bankou. V tomto konkrétnom prípade bol vlastníkom finančných prostriedkov poškodený, a to bez ohľadu na dobu, kedy a kým boli v jeho prospech finančné prostriedky na vkladnú knižku vložené.

Krajský súd je teda toho názoru, že vklady realizované obžalovaným počas celého obdobia boli a sú darom pre poškodeného nielen od jeho oboch rodičov, ale aj od príbuzných, rodinných príslušníkov, čo vyplýva z vykonaného dokazovania, pričom analogicky krajský súd poukazuje na vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu ČR. Z výpovedi poškodeného, jeho matky, ale aj z výpisu z vkladnej knižky D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX (od januára 2009 do mája 2017) vedenej na meno poškodeného A. C. v D. D., E.. vyplýva, že obžalovaný vkladal na tento účet pravidelne mesačne sumu 33,19 eur, neskôr 40 eur, potom 100 eur a sumu 23,52 eur (nazvanú ako rodinné prídavky A.). Obžalovaný na uvedený účet nepravidelne vkladal aj iné sumy, a to 50 eur, 200 eur, 230 eur, 300 eur, 321,53 eur, 500 eur, 600 eur, 520 eur, 2.028,28 eur a tiež 10.000 eur. Zároveň je z uvedeného výpisu zrejmé, že H. I., sestra poškodeného, tiež vložila na tento účet dňa 17.07.2012 sumu 1.830 eur, čo potvrdzuje výpoveď poškodeného a jeho matky, že poškodený k narodeninám, meninám a rôznym sviatkom dostával finančné dary od príbuzných. Výška týchto uhrádzaných čiastok, aj nepravidelný spôsob platieb podľa názoru krajského súdu jednoznačne svedčí o tom, že išlo o dar v prospech maloletého poškodeného. Tento záver nespochybňuje podľa názoru Krajského súdu ani na účet pripísaná suma 10.000 eur, ktorá bola evidentne obžalovanému vyplatená ako odstupné z predchádzajúceho zamestnania, je logické, že otec svojmu synovi v časoch, keď s ním dobre vychádza a aj rodinné vzťahy sú dobré, daruje aj takúto vyššiu sumu peňazí. Nelogická sa javí aj argumentácia obžalovaného, že svoje peniaze vkladal na synov účet, pretože v tom čase boli na detských vkladných knižkách lepšie úroky, keďže z listinných dôkazov výpisov z vkladnej knižky a účtu stavebného sporenia jednoznačne plynie, že na tieto produkty boli finančné prostriedky iba pripisované počas dlhého obdobia a neboli nasporené financie presúvané na iné bankové produkty. Určite počas tak dlhého časového bolo možné nasporené peniaze zhodnocovať na iných lepších bankových produktoch. Ak obrana obžalovaného spočíva aj v tom, že chcel na synovej vkladnej knižke a stavebnom sporení lepšie zhodnocovať peniaze patriace do BSM, javí sa konanie obžalovaného, ktorý preukázateľne najneskôr od mája roku 2017 má k dispozícii finančné prostriedky v sume takmer 35 000 eur, tieto nezhodnocuje na nejakých výhodných bankových produktoch, ale ako sám uviedol, má ich uzamknuté v trezore.

Obžalovaný v priebehu celého konania prezentoval názor, že mal ako otec oprávnenie spravovať majetok a disponovať s finančnými prostriedkami nachádzajúcimi sa na vkladnej knižke alebo účte

stavebného sporenia svojho syna nepľnoletého A. C. a na svoje tvrdenia poukazyval na rôzne rozhodnutia súdov. S týmto názorom obžalovaného by sa za splnenia určitých zákonných podmienok dalo súhlasiť, avšak pre rozhodnutie v danej veci je potrebné poukázať aj na ust. § 32 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase realizácie príslušných právnych úkonov, že rodičia sú nielen povinní spravovať majetok svojho maloletého dieťaťa, ale sú povinní robiť to s náležitou starostlivosťou. Hlavným účelom správy majetku dieťaťa je zachovanie už existujúcich majetkových hodnôt v rovnakom stave až do plnoletosti dieťaťa. Náležitá starostlivosť rodičov pri správe majetku dieťaťa je stále zabezpečená aplikáciou ustanovenia § 28 zákona 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v zmysle ktorého sú rodičia ako zákonní zástupcovia povinní pri právnych úkonoch, ktoré nie sú bežnou vecou súvisiacou so správou majetku dieťaťa ako zastúpeného, žiadať súd o ich schválenie. Zároveň odvolací súd poukazuje na ust. § 32 ods. 2 Zákona o rodine v zmysle ktorého, výnosy z majetku maloletého dieťaťa získané pri jeho spravovaní môžu rodičia maloletého dieťaťa použiť najmä na uspokojovanie potrieb maloletého dieťaťa a v primeranom rozsahu aj na uspokojovanie potrieb rodiny. Odvolací súd upriamuje ďalej pozornosť na ust. § 32 ods. 4 Zákona o rodine v zmysle ktorého, rodičia odovzdajú dieťaťu jeho majetok, ktorí spravovali, najneskôr do 30 dní od dosiahnutia plnoletosti dieťaťa.

Obžalovaný v podaní doplňujúcom odvolanie poukázal aj na rozhodnutia patriace do rodinnoprávnej agendy a to rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 6CoP/7/2016 zo dňa 19.04.2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7CoP/273/2012 zo dňa 27.03.2013, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/155/2013 zo dňa 31.10.2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24CoP/39/2019 zo dňa 22.08.2019, ktoré sa týkajú otázky rodičovských práv a správy majetku maloletého dieťaťa jedným z rodičov, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Z uvedených rozhodnutí sumárne vyplýva, že aj po zverení maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, nedochádza k odňatiu ani obmedzeniu týchto rodičovských práv druhého rodiča, práva zostávajú zachované a k ich výkonu sú naďalej oprávnení obaja rodičia.

Odvolací súd uvádza, že ani jedno z predložených rozhodnutí obžalovaným neriešilo obdobný prípad ako ten, ktorý je predmetom tohto konania, naviac ak obžalovaný opakovane poukazuje na svoje oprávnenie otca spravovať majetok a disponovať s finančnými prostriedkami nachádzajúcimi sa na vkladnej knižke a sporiacom účte syna, potvrdzuje podľa názoru Krajského súdu, vyššie konštatovaný záver súdov, že si bol vedomý toho že ide o peniaze jeho maloletého syna a nie peniaze patriace do BSM.

Nemožno poprieť, že v čase maloletosti poškodeného mal obžalovaný právo zastupovať svojho syna a spravovať jeho majetok, avšak v danom prípade je potrebné poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 11CoP/7/2020 zo dňa 31.08.2021, cit.: „Základným rodičovským právom a povinnosťou rodiča je zastupovanie maloletého dieťaťa. Ak patrí právo zastupovať maloleté dieťa obom rodičom, potom zákon predpokladá, že sa na jeho výkone dohodnú. Tvorba úspor v prospech maloletého dieťaťa predpokladá aktívnu účasť oboch rodičov, zriadením osobitného účtu (resp. v danom prípade vkladnej knižky) v prospech maloletého a plnenie zo strany rodiča. Peňažné prostriedky, ktoré sa nahromadia na účte maloletého, sú vo výlučnom vlastníctve maloletého dieťaťa, teda sú jeho majetkom.“ Zároveň odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 6Co/92/2020 zo dňa 26.08.2020, cit.: „Pokiaľ bola vkladná knižka vedená na meno maloletého dieťaťa a boli tam jemu vložené peňažné prostriedky ako dar, tak ide o vlastné peňažné prostriedky maloletého dieťaťa, ktoré nie sú súčasťou imania BSM. Je irelevantné, že tieto finančné prostriedky boli vložené na vkladnú knižku za trvania manželstva účastníkov, aj napr. z ich finančných prostriedkov.“

Vzhľadom k ustálenému skutkovému stavu, z hľadiska otázky viny, bolo potrebné zodpovedať otázku, či konaním obžalovaného došlo k naplneniu skutkovej podstaty zločinu krádeže, resp. iného trestného činu. Z dikcie ust. § 212 ods. 1 a ods. 4 písm. a), f) Tr. zákona (účinného v čase spáchania skutku) vyplýva, že uvedeného trestného činu sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak značnú škodu a čin spácha na chránenej osobe. Objektom trestného činu krádeže je predovšetkým vlastnícke právo alebo práva súvisiace s držbou veci. Objektívna stránka spočíva v prisvojení si cudzej veci zmocnením sa jej a spôsobením škody. Subjekt je pri trestnom čine krádeže všeobecný, páchatelom môže byť ktorákoľvek trestne zodpovedná osoba. Subjektívna stránka vyžaduje úmyselné zavinenie. Kvalifikačným znakom [ods. 4 písm. a)] je aj spôsobenie značnej škody trestným činom krádeže. Značnou škodu sa rozumie škoda dosahujúca 26 600 eur. Vo vzťahu k značnej škode postačuje zavinenie z nedbanlivosti. Cudzou vecou sa rozumie vec, ktorá nepatrí páchatelovi buď vôbec,

alebo nepatrí výlučne len jemu. Prisvojením veci sa v zmysle § 130 ods. 4 Tr. zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou. Musí ísť o úmysel páchatela trvalo vecou disponovať. Pojem „trvalo“ pritom neznamená len navždy, ale aj na dobu neurčitú, teda do času, kým sa páchatel nerozhodne s vecou naložiť inak alebo kým mu nie je odňatá orgánmi činnými v trestnom konaní. Krádež je dokonaná, keď si páchatel v uvedenom zmysle cudziu vec prisvojil tým, že sa jej zmocnil. Trestný čin krádeže je dokonaný prisvojením si cudzej veci zmocnením sa jej. V danom prípade bol naplnený aj skutkový znak uvedený v § 212 ods. 4 písm. f) Tr. zákona (účinného v čase spáchania skutku), že čin spáchal vo vzťahu k svojmu neploletému synovi teda na chránenej, blízkej osobe (§ 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona).

V doplnení odvolania obžalovaný taktiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 11Tdo/40/2004 z 30.01.2004, z dôvodov ktorého vyplýva, že vklady na účtoch a vkladných knižkách nie sú cudzou vecou, a preto ich nemožno odcudziť v zmysle trestného činu krádeže. Odvolací súd uvádza, že tento názor nemožno akceptovať, pretože tento záver je už prekonaný a to novelou Trestného zákona účinnou od 01.01.2016, v zmysle ktorej sa s poukazom na ust. § 130 ods. 1 písm. d) vecou na účely tohto zákona rozumejú aj peňažné prostriedky na účte, a preto ani táto odvolacia námietka obžalovaného dôvodná nebola.

Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa nenašiel racionálne zdôvodnenie, ktorým by bola preukázaná dobromyseľnosť vyššie uvedeného konania obžalovaného, ktorý spôsobom v skutku popísanom konal bez vedomia matky poškodeného E. C. a bez vedomia poškodeného - syna A. C.. Obžalovaný dňa 15.03.2017 podal návrh na rozvod s matkou poškodeného, vtedy došlo vychádzajúc aj z obsahu vykonaného dokazovania k zhoršeniu vzájomných vzťahov medzi obžalovaným a poškodeným. Možným motívom konania obžalovaného, podľa názoru odvolacieho súdu, bolo odňať finančné prostriedky nasporené na vkladnej knižke a sporiacom účte syna A. z dispozície poškodeného a jeho matky. Ak by aj súd pripustil, že obžalovaný mohol (za určitých zákonných podmienok) s týmito finančnými prostriedkami disponovať aj bez súhlasu matky poškodeného, prípadne aj bez súhlasu súdu, jeho konanie nebolo evidentne v prospech maloletého, čo je v rozpore s ust. § 32 Zákona o rodine. Finančné prostriedky získané uvedeným konaním, obžalovaný poškodenému po dosiahnutí plnoletosti a ani do dnešného dňa nevydal.

Odvolací súd na tomto mieste poukazuje na ust. § 32 ods. 4 Zákona o rodine, v zmysle ktorého rodičia odovzdajú dieťaťu jeho majetok, ktorý spravovali, najneskôr do 30 dní od dosiahnutia plnoletosti dieťaťa. Opätovne je potrebné zdôrazniť poukazujúc na obsah vykonaného dokazovania, že obžalovaný v čase spáchania skutku si musel byť vedomý toho, že finančné prostriedky, ktoré vkladal na detskú vkladnú knižku poškodeného (ako jediný disponent), neboli len vklady sporenia od neho a jeho vtedajšej manželky, ale finančné prostriedky dostával poškodený ako dar aj od príbuzných pri rôznych príležitostiach a sviatkoch, a to už od narodenia. Avšak ani táto skutočnosť nebránila obžalovanému vybrať z detskej vkladnej knižky všetky finančné prostriedky, tvrdiac, že nikdy nemal v úmysle ako manžel a otec tieto finančné prostriedky darovať poškodenému, ani iným spôsobom na neho previesť vlastnícke právo k nim. toto tvrdenie obžalovaného je však v rozpore s obsahom vykonaného dokazovania tak ako už bolo vyššie konštatované a odvolací súd neprijal ani argumentáciu obžalovaného, že svoje peniaze vkladal na synov účty, pretože v tom čase boli na detských vkladných knižkách lepšie úroky, pretože podľa názoru odvolacieho súdu, ako je to už aj vyššie konštatované by obžalovaný disponujúci finančnými prostriedkami, tieto častejšie presúval na lepšie bankové produkty počas celého sporiaceho obdobia a aj teraz, čo nebolo preukázané, ale napriek tomu ich má od roku 2017 ako sám uviedol v trezore a nezhodnocuje ich. Z vyššie uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že konanie obžalovaného v časovom horizonte jedného až dvoch mesiacov pred podaním návrhu na rozvod s matkou poškodeného, malo za cieľ s najväčšou pravdepodobnosťou finančne sa zabezpečiť, ale hlavne zamedziť prístup poškodenému a matke poškodeného k nasporeným finančným prostriedkom.

Obhajca obžalovaného v odvolaní tiež namietal aj tú skutočnosť, že súd prvého stupňa nepoužil na daný prípad princíp ultima ratio. Odvolací súd uvádza, že trestné právo je právnym prostriedkom ultima ratio predovšetkým z hľadiska zákonodarného, ale výnimočne sa prejavuje aj v aplikačnej rovine, kde sa uplatňuje v reštriktívnej podobe, t.j. iba v prípadoch, kde na to právna norma vytvára priestor – limitácia jeho použitia v aplikačnej rovine vyplýva zo základného delenia trestných činov na zločiny a prečiny, pričom podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona je možné posudzovať stupeň závažnosti protiprávneho konania iba pri prečinoch. Práve pri prečinoch nachádza princíp ultima ratio svoje opodstatnenie, kde prostredníctvom

materiálneho korektívu (závažnosť protiprávneho konania) možno posúdiť, či sa použije trestnoprávna regulácia alebo budú uprednostnené inštitúty iných právnych odvetví ako trestného práva. Pri zločinoch, ktorých skutkové podstaty sú vymedzené iba prostredníctvom formálnych znakov je neprípustné vylúčiť vyodenie trestnej zodpovednosti s odkazom na princíp ultima ratio – už v samotnom definovaní znakov skutkovej podstaty zločinov je obsiahnutý taký stupeň závažnosti, ktorý neumožňuje tieto delikty posúdiť inak ako podľa ustanovení trestného práva. Krajský súd zdôrazňuje, že nakoľko predmetný skutok je kvalifikovaný ako zločin, nebolo možné v predmetnom prípade aplikovať princíp ultima ratio.

Vzhľadom k vyššie uvedenému sa krajský súd v plnej miere stotožnil so závermi a konštatovaniami súdu prvého stupňa aj v tom smere, keď poukázal na postup obžalovaného nesúci jednoznačne účelové prvky majúce znaky úmyselného konania, že obžalovaného usvedčuje zo spáchania skutku dostatok dôkazov, podrobne rozpísaných v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom tieto dôkazy tvoria logicky usporiadanú a ucelenú reťaz, ktorá v dostatočnej miere preukazuje záver o tom, že obžalovaný si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, pričom spôsobil značnú škodu chránenej osobe a tým naplnil znaky skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. a), f) Tr. zákona. Aj v otázke právnej kvalifikácie konania obžalovaného krajský súd v celom rozsahu poukazuje na správny postup súdu 1. stupňa, keď upozornil na možnosť prísnejšieho právneho posúdenia skutku, odôvodnil prečo konanie obžalovaného nebolo posúdené podľa inej právnej kvalifikácie a vzhľadom na podrobné a správne odôvodnenie aj v tejto časti dôvodov rozsudku v podrobnostiach na tieto dôvody krajský súd poukazuje.

Za takýchto okolností teda vo vzťahu k otázke viny a právnej kvalifikácie krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah, odvolanie obžalovaného za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku posúdil ako zákonný a vecne správny.

Za zákonný a správny považoval krajský súd čo do druhu trestu a jeho výmery, aj výrok o treste v napadnutom rozsudku. V prípade žalovaného zločinu podľa § 212 ods. 1, 4 písm. a), f) Tr. zákona (účinného v čase spáchania skutku) je zákonom stanovená trestná sadzba na 3 až 10 rokov. Správne súd prvého stupňa zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, keďže obžalovaný nemá v odpise registra trestov a v centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov žiadne záznamy a z miesta bydliska je hodnotený kladne. Zároveň u neho nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť, pričom v dôsledku prevahy poľahčujúcich okolností bolo potrebné znížiť hornú hranicu trestnej sadzby o 1/3, teda ukladať trest v rozmedzí 3 až 7 rokov a 8 mesiacov.

Súd prvého stupňa v rámci tejto trestnej sadzby uložil obžalovanému v súlade so zásadami pre ukládanie trestov v zmysle § 34 Tr. zákona trest odňatia slobody na tri roky s podmieneným odkladom jeho výkonu za súčasného uloženia probačného dohľadu. Skúšobnú dobu súd ustanovil na 2 roky a uložil obžalovanému povinnosť, nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenému A. C. vo výške 34.966,04 eur.

Odvolací súd sa stotožnil tak s výmerou uloženého podmieneného trestu s probačným dohľadom ako aj s rozhodnutím súdu prvého stupňa pri určení dĺžky skúšobnej doby na dva roky (§ 51 ods. 2 Tr. zákona), ktorú odvolací súd považuje za dostatočnú. Správne tiež rozhodol súd 1. stupňa keď obžalovanému uložil v zmysle § 51 ods. 4 Tr. zákona, ako súčasť probačného dohľadu, aj povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenému.

V tejto súvislosti je potrebné podrobnejšie poukázať predovšetkým na osobu obžalovaného, ktorý doposiaľ ako už bolo konštatované, viedol riadny život, nemá záznam v registri trestov a v centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov nemá evidovaný ani jeden dopravný priestupok. Z miesta bydliska je hodnotený kladne, u susedov a spoluobčanov má dobrý stupeň dôvery, na verejnosti sa chová slušne a nekonfliktne, alkoholické nápoje v súčasnej dobe nepoužíva. Zároveň je potrebné poukázať na to, že obžalovaný je otcom poškodeného a až do doby spáchania skutku sa o syna mal riadne starať. Uložením trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom bude podľa názoru Krajského súdu obžalovanému umožnené snažiť sa o nápravu aj rodinných vzťahov, a to prioritne so svojim synom, teda poškodeným. Trest prakticky v minimálnej možnej výmere v tomto konkrétnom prípade dostatočne naplní účel trestu, keď trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život

a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest pritom má vyjadrovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

V závere považoval krajský súd za vhodné vyjadriť sa aj k ďalšej odvolacej námietke obžalovaného a obhajoby, že obžaloba nemá všetky zákonom vyžadované náležitosti. K tomuto odvolací súd uvádza, že absencia dôvodov obžaloby alebo ich neúplnosť, vo formálnom ponímaní neznamena automaticky dôvod na odmietnutie obžaloby, pretože súd prvého stupňa podľa § 241 Tr. poriadku za použitia § 238 ods. 1 Tr. poriadku, z hľadiska materiálneho prístupu k ochrane zákonnosti podanú obžalobu (§ 235 Tr. poriadku) preskúma, iba z toho hľadiska, či jej ďalšie konanie poskytuje spoľahlivý podklad. Znamená to, že preverí, či prípravné konanie, ktoré podaniu obžaloby predchádzalo, bolo vykonané zákonným spôsobom. Účelom preskúmania obžaloby súdom nie je riešiť otázku viny na podklade podrobného rozboru a vyhodnotenia dôkazov tak, ako na hlavnom pojednávaní; v každom prípade však treba hodnotiť výsledky prípravného konania z hľadiska, či odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Platí, že preskúmanie obžaloby predpokladá taký rozsah a kvalitu oboznámenia sa s obžalobou a celým spisovým materiálom, ktorý umožní niektoré z rozhodnutí podľa § 241 ods. 1 písm. a) až k) Tr. poriadku. To, či možno na podklade obžaloby a obsahu spisového materiálu v tomto štádiu trestného konania urobiť niektoré z rozhodnutí, aké predpokladá ust. § 241 ods. 1 Tr. poriadku, je vždy na posúdení konajúceho súdu, ktorý koná na podklade podanej obžaloby.

Z obsahu spisu je v predmetnom prípade zrejmé, že súd prvého stupňa preskúmal obžalobu z vyššie konštatovaného hľadiska, v kontexte s dôkazmi, ktoré jej podaniu predchádzali v rámci prípravného konania a konštatujúc ich zákonnosť nariadil hlavné pojednávanie, určil jeho termín a rozsah dokazovania (§ 241 ods. 1 písm. l) Tr. poriadku). Za predpokladu, že by bol súd prvého stupňa zistil závažné procesné chyby, ktoré predchádzali podaniu obžaloby v rámci prípravného konania, bol by postupoval podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku, odmietol obžalobu a vrátil vec prokurátorovi, čo sa však nestalo. Odvolací súd na podklade odvolania je oprávnený už len preskúmať zákonnosť vykonaného dokazovania na súde prvého stupňa (§ 317 ods. 1 Tr. poriadku), nie však úplnosť a správnosť podanej obžaloby.

Pokiaľ sa týka námietky krajského prokurátora na verejnom zasadnutí ohľadom nedostatku v právnej vete, keď súd prvého stupňa neuviedol, že ide o ust. Trestného zákona účinného do 31.12.2019, odvolací súd uvádza, že v zmysle § 2 ods. 1 Tr. zákona sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. V súlade s týmto ustanovením postupoval aj súd prvého stupňa a správne aplikoval zákon v znení účinnom ku dňu spáchania trestného činu. Dôvod na uvedenie dátumu účinnosti Trestného zákona vo výroku rozhodnutia by bol vtedy, ak by súd pri rozhodovaní posudzoval trestnosť činu a trest uložil podľa neskoršieho zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Nakoľko však po spáchaní predmetného zločinu nedošlo k zmene Trestného zákona, ktorá by bola pre obžalovaného priaznivejšia, nebolo potrebné uvádzať účinnosť Trestného zákona vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa, tak ako to požadoval krajský prokurátor. Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia len pre prehľadnosť a na zdôraznenie zmeny Trestného zákona v niektorých častiach v zátvorke zdôraznil, že ide o ustanovenie Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

Len na okraj v závere krajský súd poznamenáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní.

Napokon, čo sa týka výroku, ktorým súd zaviazal obžalovaného zaplatiť poškodenému náhradu škody v sume 34.966,04 eur v zmysle § 287 ods. 1 Tr. poriadku, aj tento výrok rozsudku súdu 1. stupňa považoval krajský súd za správny a zákonný, táto výška škody je zároveň súčasťou skutkovej vety a vyplýva z vykonaného dokazovania.

Správne tiež postupoval konajúci súd, ak postupom podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku odkázal poškodeného so zvyškom náhrady škody na civilný proces, keďže poškodený si vo vzťahu k obžalovanému uplatňoval nad rámec preukázanej škody uvedenej v skutkovej vete aj výnosy z bankových produktov, o ktoré poškodený prišiel zrušením vkladnej knižky a stavebného sporenia obžalovaným.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, nezistiac dôvody pre zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, krajský súd odvolanie obžalovaného A. B. C. postupom podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.  
jednomyseľne

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.